

parat til at tage fat på livet. Det var virkelig tankevækkende, det var glædeligt, og jeg mener helt klart, at den behandlingsform, som kaldes Minnesotamodellen, og mange andre af de stoffri behandlinger er utrolig nyttige. Mange kommer ud af deres misbrug.

Men jeg har også stået med narkomaner, der var syge og elendige, og jeg har stået med deres pårørende, når jeg skulle begrave dem. Modernen til en af dem, jeg tænker på, kørte rundt med ham i en indkøbsvogn. Ingen ville tage imod ham noget sted, for man tager jo ikke imod en narkoman på en skadestue; det gør man ikke. Jeg har måttet ringe til lægevagten for at tvinge lægevagten til at gå ud til en døds-syg narkoman, for man går ikke hjem til en narkoman.

Jeg har oplevet, hvordan nogle mennesker er så sølle og så elendige og har så lidt liv tilbage, at jeg mener, vi har en medmenneskelig og etisk forpligtelse til at hjælpe de mennesker. Det er det, forslaget her vil give mulighed for, og det synes jeg simpelt hen ikke vi kan sige nej til.

Når det er sagt, kan jeg ikke lade være med at sige: Hvor er der dog meget hykleri omkring det her! Nu får fru Yvonne Herløv Andersen svar fra sundhedsministeren på sit spørgsmål om de forskellige stoffer og deres betydning og deres bivirkninger, men vi ved jo, hvor utrolig svært det er at komme ud af et metadonmisbrug. Det sidder i kroppen i måneder efter, man har frygtelige abstinenser, og man har næsten ikke mod til at gå i gang med en nedtrapning. Vi ved også, at man kan trappe ud af et heroinmisbrug i løbet af en uge; men så kræves der også noget andet, så kræves der nogle tilbud om det psykosociale arbejde, der skal sættes i gang for at genopbygge det menneske.

Der bliver udskrevet millioner af doser afhængighedsskabende medicin i dette land hvert eneste år, og der er ikke nogen, der reagerer imod det; det accepterer man, fordi det er nødvendigt i behandlingsøjemed til alvorligt syge mennesker. Men så snart det er det kemiske stof, der hedder heroin, stejler alle, så råber og skriger man op og siger: Nej, det kan vi ikke være med til, det er simpelt hen at gå for vidt. Jeg forstår det ikke. Jeg har hørt mange stå her på talerstolen i dag og sige, at vi aldrig skulle være begyndt på metadonen, men ingen har stillet forslag om, at det skulle være forbudt at ordinere metadon. Ingen har gjort det, for alle erkender, at det er nødvendigt.

Hvor er denne debat dog på mange måder præget af hykleri! Og de, der bliver ofre for hykleriet, er de mennesker, som ikke kan tage sagen og deres eget liv i deres egen hånd og er så sølle og så syge. Det er dem, vi først og fremmest er forpligtet til at give en sådan behandling, at de kan leve bare en lille smule mere værdigt, end de gør i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Fru Tove Fergo siger, at hun har stået med narkomaner, der var syge og elendige, og at vi har en medmenneskelig og etisk forpligtelse. Ja, det har vi.

Jeg kan sige, at jeg har stået med narkomaner, der var så elendige, at man gav dem 14 dage at leve i, og alligevel er det lykkedes at få dem ud i et stoffrit liv. Vi må aldrig, aldrig, aldrig slukke håbet for narkomanerne, for det kan altid lykkes. Stoffri behandlinger og et stoffrit liv må altid stå for dem som et håb ude i horisonten.

Vi har en medmenneskelig og etisk forpligtelse til at hjælpe dem, hjælpe dem ud af misbruget, hjælpe dem til et stoffrit liv, et værdigt liv – men ikke til at vedligeholde deres misbrug og sylte dem ind i det problem, de har. Vi skal ikke give dem heroin, det er ren og skær aktiv dødsbistand. Det, vi skal gøre, når vi har denne medmenneskelige og etiske forpligtelse til at hjælpe, er, at vi skal oprette flere behandlingssteder og satse mere på efterbehandlingen og på resocialiseringen.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Ja, det er jeg helt enig med fru Tove Videbæk i. Vores behandling skal være bedre, den skal være mere kvalitetsfyldt, den skal være mere effektiv, og den skal være til rådighed, når der er brug for den. Det er vi helt enige om.

Vi er også helt enige om, at man aldrig nogen sinde må give op, og det schweiziske forsøg viser faktisk også eksempler på, at selv om man har ordineret heroin til misbrugere, er der nogle af de schweiziske forsøgsdeltagere, som er kommet ud af deres misbrug, som er blevet trappet ned og er holdt helt op med at tage stoffer overhovedet. Det kan altså lykkes, også selv om man får heroin som et led i en behandling. Selvfølgelig må man aldrig nogen sinde opgive et menneske, men det er svært at få liv i et menneske, som reelt ikke lever længere. Hvis